

Cô Đơn

Sao Khuê

Quá tam ba bận, tôi quyết định đóng cửa trại ty nạn, trái tim nhỏ bé ưa thương người của tôi cứ bị mấy nam thuyền nhân đâm sâu vào đời ty nạn mà những nam thuyền nhân này nếu chưa có nợ thì cũng đã có oan gia (con là nợ, vợ là oan gia). Họ, sau khi gặp bão tố đã đổ vào trại ty nạn - trái tim tôi - và sau đó thì lại xin đi đoàn tụ với gia đình hay định cư ở một nước thứ ba vì điều kiện vật chất ở nước thứ ba chắc chắn là cao hơn trại ty nạn. Tôi đã cho ty nạn hai nam thuyền nhân, một lúc còn ở Trại Ty Nạn chính hiệu con nai vàng ở Mã Lai và một, lúc tôi đã định cư ở xứ lạnh tình buốt này. Cả hai sau đó đã tung cánh chim tìm về tổ ấm, được vợ bảo lãnh hay bảo lãnh vợ qua sau khi đã có lòng tốt sưởi ấm tâm hồn tôi những lúc còn chân ướt chân ráo. Lần thứ ba, rút kinh nghiệm của hai lần đầu, tôi kiểm tra phẩm chất kỹ càng trước khi gian hàng. Phẩm chất tốt, hàng còn tốt, không có oan gia, không có nợ, nhưng sau đó, người ta lại bỏ con rồi Chúa ơi, người ta về miền nắng ấm Cali để đoàn tụ với các anh chị em vì họ rất yêu anh, muốn anh ở gần cho ấm áp bên này lạnh quá vân vân và vân vân. Nhưng lý do chính đáng nhất là để quản lý tiệm ăn! À quên quản lý bà chủ của một tiệm ăn đang hồi phát đạt mà thiếu người trông nom.

Nhận thấy số của mình không may về đường duyên nợ; nhận thấy thời đại này, ở xứ này có ở vậy cũng chẳng sợ mang tiếng chống ề; nhận thấy mình cần phải có một nghề ngỗng đàn hoàng mà sống, nên như đã nói, tôi quyết định đóng cửa trái tim, quyết định sẽ cắt đứt dây chuông nếu có kẻ nào định rung thử... và do quyết định sáng suốt này tôi thoải mái, ăn ngon, ngủ yên, tập trung vào việc làm để dành tiền, đi học lại, lo cho tương lai sự nghiệp cùng giúp đỡ cha mẹ già, em út, bạn bè, bà con còn ngập ngập ở Việt Nam.

Tôi theo cua Còm ở Đại học Concordia buổi tối, tà tà bốn mùa quần jean, áo pull, tôi để ngoài tai những tiếng vo ve. Ai cũng chỉ là bạn học. Đâu láo vớ vẫn rồi ai về nhà nấy- khỏe re. Có một tên Mít, cao ráo, tình cờ sao lại về cùng chuyến xe. Thân kệ, nhằm nhò gì, có bạn nói chuyện cho quên đường dài. Hắn có một cái tên rất là con gái: Loan, và không có tên đệm tên lót gì ráo trọi: Loan Nguyễn thế thôi.

- Phụng có nhớ bài thơ "Màu tím hoa sim" không nhỉ?
- Ôi, cái bài ướt át được tới mấy người phổ nhạc, ai mà không biết: nàng có ba người con, ý quên, có ba người anh đi bộ đội, các em nàng, có em chưa biết nói.. đủ biết mẹ nàng đã sản xuất cỡ một tiểu đội. Nàng có ba người anh, vậy thứ năm. Cô Năm đã biết yêu, biết lấy chồng, thì ít ra cũng mười lăm, mười bảy tuổi. Nàng lại có người em chưa biết nói, tức là một tuổi. Anh tính coi từ một tuổi đến mười bảy tuổi thì ít ra nàng cũng có đến chục người em.

Loan bật cười:

- Phụng giỏi toán để sợ, nhưng mà tôi cũng chỉ muốn nhắc Phụng là ông thi sĩ đó cũng tên Loan mà thôi.

Tôi gật gù.

- Ừ, ông tên Loan, Hữu Loan, mà anh là Loan, Nguyễn Loan. Anh thấy người sang nên nhận họ mà thực ra thì anh tên là Lon, bị tôi người Bắc lai Nam nên Loan người miền Nam phát âm là lon, cái lon. Con bạn tôi cũng tên Loan bị tui tui réo Lon ơi, Lon à!

- Dạ, có Lon nay!...Phụng nói tiếng Nam vậy có biết các cô miền Nam khi đi lấy chồng mang theo cả gói thêu một đôi chim với mộng ước vợ chồng ăn ở với nhau trọn đời trọn kiếp, lúc nào cũng như chim liền cánh, như cây liền cành...

- Biết rồi! Loan Phụng hòa mình. Tôi vô tình buột miệng, và sau đó thì đỏ mặt, mắt trở ra vì tức.

- Đấy nhé, Phụng nói chứ không phải Loan nói.

Hắn còn cười khi thích chí nữa trời ạ.

- Hứ! Còn lâu tôi với anh mới ...Đó là điển xưa tích cũ, nói đôi chim luôn luôn có nhau, chứ tôi với anh...

- Tôi với Phụng cùng tuổi con Rồng, vậy hai đứa mình là lưỡng long châu nguyệt, mai mốt ra trường, mình rước má qua, và hầu hạ má lúc tuổi già sức yếu.

- Sao anh biết cả tên má tui, bộ anh thù ghét tui tới mức tính réo tên má tui ra hả?

- Đừng nóng mà! Tình cờ thôi, lúc Phụng làm C.V mà.

Đấy, hắn cứ thích trêu tôi, chọc cho tôi nổi sùng mà thôi. Từ nay không thèm nói chuyện với hắn nữa là xong. Hắn lên xe buýt rồi mình chờ chuyến khác đi sau. À, hắn biết tôi giận mà làm thinh, để ghét, cho tới lúc mà tui toát mồ hôi, vì bài chạy hoài không ra mới xía vào làm giúp và:

- Thôi giảng hòa nhé, đùa một chút mà giận dai.

Hắn có khiếu về Côm, viết bài ngắn gọn và máy chạy ro ro, còn phần tôi, chắc tại cái tật lý sự cùn nên bài viết thì lê thê, chạy thì khục khặc, sửa tới sửa lui nên dù gì tôi cũng có lòng biết ơn hắn và đã bấm bụng tha thứ cho hắn nhiều lần!

Hắn hỏi tôi sao có vẻ son sắt thủ tiết với ai đó, ở đâu đó - một người chồng hay một người tình ở quê nhà hay ở thiên đường mà tình bơ trước những sẵn đón, những đá lòng nheo của người ta lại còn bẻ cong lời tỏ tình của người ta nữa chứ.

- Tôi chung thủy với người tình không chân dung.
- ?
- Thì tại cái người đó không hiện diện trên cõi đời này!
- Chàng tử trận?
- Chàng chưa bao giờ hiện diện trên cõi đời này!
- Gì mà khó dữ vậy?
- Thật mà! Đàn ông là hồng tin được!
- Bộ Phụng bị nó quất ngựa truy phong sao mà hận thù đằng đẵng vậy?
- Chưa đến nỗi, sem sém thôi, nhưng nhìn quanh thiếu gì:

Mấy người đàn ông. Người nào người nấy. Khi mình chưa lấy. Năn nỉ van xin. Khi mình lỡ tin. Thật là tai hại. Vợ một không đủ. Lắm lét vợ hai. Cái chí làm trai. Đụng trong bầu rượu....

- Tốp! Tốp! Trời đất! Sao Phụng coi thường đàn ông quá vậy! Nè Phụng, vua Lê Lợi đại phá quân Thanh là đàn ông hay đàn bà? Napoléon là bà hay ông?....
- Anh Lon à! Bà Trưng Trắc chỉ có một ông chồng là ông Thi Sách chứ vua Lê Lợi có tới bốn bà vợ, còn nơi đây nè, tông tông của nước Mỹ, Bill Clinton đó, thời buổi mới mà chúng nào tật nấy đâu có chừa, vẫn thích ăn vụng. Đàn ông mà!

Ấy, chẳng hiểu sao khi nói chuyện với hắn tôi cứ dờ cái giọng đanh đá cá cày ra mà hắn vẫn nhìn tôi mỉm cười âu yếm nữa mới chết chứ. Lúc này hắn có vẻ buồn buồn ít nói, tôi thấy tội nghiệp nên chọc hắn :

- Anh Lon à! Anh có sợ ma không?
- Có mà không!
- Cái gì mà vừa có vừa không, lộn xộn quá vậy?
- Bây giờ thì không nhưng sau này có thể sợ, và hắn tiếp theo một hơi, sợ ma femme nếu chẳng may gặp một bà giống giống con chim trống. Thôi đi Phụng ơi! Nhìn cái mặt Phụng cười mím mím, con người thì đảo qua đảo lại là tôi biết Phụng sắp làm một cái gì đó. Tôi dư sức đỡ chường của Phụng mà....
- Xì! Tại tôi thấy anh mang cặp mắt của người Tây Sơn nên nổi lòng ái ngại, nhận lấy thất bại cho anh thắng đại một lần.
- Bộ mắt tôi diu diu buồn Tây phương hả?
- Đúng rồi, chắc đang ngóng ai bên trời Tây.
- Đúng một nửa vì người ta ở đây chớ không ở một bên Tây bên Mỹ. Tui đang thất tình!

Tôi chột sựng lại, nhưng sau đó thì làm bộ tỉnh bơ:

- Trời ơi! Tội nghiệp hôn! Người ta thấy anh chưa có tương lai sự nghiệp nên người ta bỏ anh đi lấy chồng rồi phải không? Nếu vậy, anh về lấy vợ thế là xong.
- Bậy bạ, người ta không yêu tôi!
- Trời! Trông anh cũng sáng sủa, chiều sủa, tuy không đẹp giống cái lon. Vậy người ta nói sao?
- Tôi chưa nói, làm sao biết người ta nói sao?

Tôi bật cười ha hả:

- Mèng ơi! Giờ này mà còn tình cảm.
- Phụng mà biết cái gì? Hồi đó chưa yêu thật tôi tỏ tình lia chia nhưng yêu thật rồi khó nói lắm ai ơi!

Tôi trở giọng Bắc Kỳ:

- Ôi giời ôi! Yêu thì nói là yêu, ghét thì nói là ghét, giờ này mà anh còn tiếc một lá trà cay rồi sau đó ráng chịu gai đâm mà leo lên cành bưởi khóc người rưng rưng..

Hắn nghiêm giọng:

- Bị tôi yêu nhằm con nhỏ này ba gai lắm. Tôi chỉ sợ lúc mình nói 'Anh yêu em'....

Khi nói ba tiếng nay. Trời ạ. Không biết hắn có đóng kịch không mà hắn nhìn tôi - nhìn như thể hắn đang nói với tôi- như thể tôi là nhân vật Em của hắn - chỉ thiếu điều hắn giơ tay ra vuốt tóc tôi thì đúng là hắn đang tỏ tình với tôi. Một phút im lặng, rồi hai phút mặc niệm trôi qua, hắn tiếp:

- Ủ! Khi mình nói vậy mà đối tượng lại nguýt mình một cái và buông một câu 'vô duyên!' thì lúc đó đất đâu có nứt cho mình chui xuống!

Tôi cố trấn tĩnh, hấn vừa mới rung cái chuông làm thức tỉnh con tim băng giá của tôi. Cắt đứt dây chuông đi chứ! Tôi bèn giả bộ:

- Ờ hả!

Và sau đó thì tôi lấy lại cái tính ba gai của mình.:

- Í, mà có gì đâu! Lúc đó anh hãy tỉnh bơ mà nói nguỵ tầm nguỵ, mã tầm mã mã.

Hấn mỉm cười nhìn tôi:

... Lời em càng nói càng chua cay

Anh muốn van em đừng nói nữa

Lệ buồn sẽ nhỏ trong đêm nay

- Hả, anh nói tôi chua cay?

- Đâu dám! Tôi chỉ đọc thơ của Lưu Trọng Lư mà thôi...

... Quái lạ! Hấn giận tôi gì mà tới mức phải nghỉ học lặn. Hai ngày, ba ngày ...Ồi! Đến nay là hai tuần rồi không thấy hấn đi học. Hấn bị bệnh? Bị xe đụng nằm nhà thương? Ồi, nghĩ đến hấn đang mê man với những dây nhợ cùng mình ở nhà thương tôi nghe muốn ngộp thở. Lạy trời không phải, hấn chỉ bị ông cúm bà co nó hành thôi, khi nào hấn đi học lại tôi sẽ chỉ cho hấn nếu lần sau chẳng may bị cúm thì phải ăn ngay bánh đúc chấm mắm tôm chanh ớt cho mau khỏi!... Hai tuần nay tôi leo lên xe buýt ngồi một mình, có lúc chợt nhớ tới câu hấn pha trò tôi lại bật cười, nhưng rồi ngậm ngay miệng lại vì buồn và nhớ. Cũng có lúc tôi nghe như có tiếng cười của hấn đâu đó và tôi đứng dậy dáo dác tìm xem hấn có nấp ở đâu? Chẳng thấy hấn dù tôi làm bộ đi từ đầu xe đến cuối xe. Coi nào, mình làm cái gì vậy? Hấn chỉ là cái lon chứ là cái thá gì mà phải tìm tòi dữ vậy? Xui thiệt! phải chi hôm hấn hỏi số phone mình cho hấn và giữ lại số phone của hấn thì nay khỏi phải thắc mắc. Ấy, tôi chỉ muốn gọi xem ...hấn có bệnh hay không mà sao vắng mặt lâu quá vậy.

Một tuần lễ nữa trôi qua... thôi cái điệu này là hấn nghĩ luôn rồi chứ còn thi cử cái gì. Tôi cũng phải quên hấn. Đúng ra là quên cái thói quen nói chuyện với hấn, đó là một thói quen xấu nên quên vì khi nói chuyện với hấn, hình như hấn chỉ khơi dậy cái tính ba gai của tôi chứ thật ra tôi cũng hiền thấy mờ.

Tôi nghiêng hấn người về phía cửa kính trên xe buýt, ngắm ông đi qua, bà đi lại, ngắm phố xá lên đèn.

- Xin lỗi! Tôi có thể ngồi ở nay không ạ?

Vớ vẩn đồng nát chưa! Xe buýt chứ bộ nhà hàng hay sao mà còn phải hỏi. Tôi vẫn lặng thinh không trả lời. Ờ, nhưng mà ai nói tiếng Việt vậy kìa. Ủa mà sao giọng giọng hấn quá. Tôi quay phắt lại dòm. Trời ơi! hấn chứ ai- cái lon của tôi - hấn ở đâu mà bây giờ mới hiện hồn về. Nổi mừng chưa kịp ủa vào trái tim tôi thì cơn giận đã kéo tới. Hấn đi đâu mà không thông báo, làm tôi hồi hộp trông đợi đến gần một tháng nay. Tôi bèn quay đầu nhìn ra đường không trả lời.

- Im lặng là bằng lòng.

Hấn thản nhiên ngồi xuống bên cạnh tôi. Kệ! Tôi vẫn ngó lơ. Hấn rên rì:

Dơ tay mà ngắt cọng cỏ

Thương thì muốn chết giả đờ ngó lơ.

Tôi vẫn im lặng. Hấn cười khi khi:

- Im lặng là.....

- Ê! Ê! Tôi rít lên chặn lời hấn. Ê! Sao mấy người tự kiêu quá đáng thế. Mấy người tính bắt chước ông thi sĩ Nguyễn Tất Nhiên mà hỏi: Em có thương thầm anh không? rồi đổ hồ là tôi giả đờ ngó lơ. Tôi ngó lơ thật chứ bộ. Tôi ngắm ông đi qua bà đi lại....

- Chứ không phải Phụng đang dáo dác kiếm tôi trong đám đi qua đi lại đó hả. Rồi Phụng có tình cờ nhìn thấy tôi không?

Tôi phì cười nhưng rồi lại nghiêm mặt lại nói một câu không thật :

- Thưa ông không! Tôi chưa tình cờ nhìn thấy ông trong đời tôi.

- Dỡn chơi với Phụng vậy thôi, chứ tôi biết phận tôi, đũa mốc đầu dám chòi mâm sơn.

Ủa hấn xuống giọng nam ai. Hấn sắp dở chương gì vậy nhỉ? Tôi chưa kịp đỡ thì hấn lại đổi 'ton' trở giọng vui vẻ:

- Ê ! Phụng biết mấy tuần nay tôi đi đâu không?

- Anh đi cưới vợ!

Tôi buột miệng chọc hấn vậy mà hấn cười hích hích:

- Mèng ơi! Phụng gieo quẻ đúng dễ sợ.

- Hả? tôi méo miệng nhìn hấn. Cái mặt coi thể kia, nhưng ...

- Sao anh không mời tôi?

- Chưa cưới, nhưng sẽ cưới.

Hắn nhìn tôi dò xét.

- Phụng nghĩ sao?

- Thành thật chia buồn! Tôi muốn nói là chia buồn với người nào lấy anh.

Hắn ngạc nhiên:

- Ủa sao vậy? Bộ tôi khó thương, dễ ghét lắm hả Phụng?

- Đâu có, anh dễ thương thấy mờ. Có điều ở với anh thì ba bảy hai mươi một ngày, sẽ nhiều lần phải tức uất lên.

- À, bởi tôi hay trêu Phụng tức nên Phụng ghét tôi, nhưng mà từ nay, Phụng sẽ không có dịp tức nữa đâu. Tui về nay thu xếp vài chuyện và tháng sau là qua Mỹ ở luôn. Ông già, bà già kêu tôi qua. À, mà Phụng chưa biết hả, tui đi vượt biên khi ông già còn trong tù nên tôi trôi tuốt qua Canada. Còn toàn bộ gia đình, các chị tôi và ba má đi theo diện H.O nên lần lượt đều định cư ở Mỹ. Khoảng hơn một năm nay, ba má tôi làm giấy tờ bảo lãnh tôi qua, thấy giấy tờ rắc rối, ông tính ép tôi cưới vợ bên Mỹ đặng qua cho lẹ - mặc cho tôi tái mặt hẳn cứ đều đều nói tiếp - cô đó là hàng xóm cũ của gia đình tôi, xinh xắn dễ thương, có điều mình đang ở Canada chứ đâu ở Việt Nam mà phải tìm đường qua Mỹ bằng cách cưới vợ bởi thế tôi nán ná hoài, hưởng hồ mới xa Montréal có mấy tuần đã nhớ...nhớ...Canada quá xá nữa là đi luôn.

Tôi vẫn làm thình.

- Nhưng mà chắc tôi phải qua Mỹ thiệt, ba má tôi quá già rồi lại có mình tôi là con trai nên cứ mong tôi sang sớm.

Tôi vẫn nhìn qua cửa kính với hàng trăm câu hỏi trong đầu. Hả, mình phải nói gì bây giờ? Ủa mà sao hắn chưa chịu xuống ở trạm này nhỉ? Một trạm nữa, hai trạm... Tới nhà tôi rồi. Tôi đứng dậy:

- Xin lỗi anh tôi phải xuống đây. Chúc anh qua Mỹ công thành danh toại, đại đăng khoa rồi tiểu đăng khoa. Không trả lời, hắn theo tôi xuống và lạ chưa, hắn chợt nắm lấy bàn tay lạnh giá của tôi:

- Vậy là bao nhiêu hy vọng của tôi khi về lại Montreal thành mây khói hết. Tôi...tôi không dè Phụng lại...lại không ưa tôi đến thế. Thôi tạm biệt Phụng. Hắn ôm tay tôi hôn và nhìn thẳng vào mắt tôi

Người đầu gặp gỡ làm chi

Trăm năm chẳng có duyên gì hết tron

Mặc cho tôi đứng đó như trời trồng, hắn cười ha hả. Mà sao tiếng cười lại nghe buồn thế - Hắn hôn tay tôi lần nữa rồi băng qua đường. Hắn dơ tay lên chào - lần nữa - rồi lầm lũi đi về phía trạm xe buýt. Tôi chôn chân đứng nhìn theo mãi đến lúc buột miệng kêu 'Anh Loan!' thì xe buýt bên kia đường đã trở tới.....

Đời tôi cô đơn nên.....

- Phụng ơi! lẹ lên em, trang điểm gì mà lâu quá vậy? Mau đi em! Nhà trai đã ngừng xe trước cửa rồi. Em nhắc con Hòa cho nó lẹ lên ...

Cái Lon của tôi la như ổng bơ bề... Hôm nay là ngày đám hỏi con gái lớn của chúng tôi, cháu Hòa. Thăng Minh, em nó thì mới vào đại học. Thời gian ...thời gian đi như tên bắn. Mới đây mà trên hai mươi năm...